

Twee schaakgedichten.

Hans Meijer

De kroegschaker



2 Klaveren, De Clercqstraat 136, Amsterdam.

Gekluisterd aan de vierenzestig velden,
Schuift hij, dag-in-dag-uit, de oude rat,
Zijn tegenstanders van het bord, of mat,
En maakt zo zijn geducht talent te gelde.

Verliezen doet hij immers nog maar zelden,
Want juist zijn stille kracht wordt onderschat
Zodat slechts eeuwig schaak of een lafhartig
pat
Is weggelegd voor wie de winst reeds telde.

Dan duikt de kroegbaas op met blik en stoffer
En gaat ook zijns weegs. Maar langs de
gracht
Vertraagt zijn tred en wordt zijn oog al
doffer,
Want nooit meer wacht hem iemand in zijn
koffer
Sinds hij dat kostbaar stuk verloor, die nacht,
Na een slecht doorgerekend dame-offer.

Paul van den Hout, *Oud heden*,
Nijgh & Van Ditmar, 2002.

Schaakbord



Das gekrümmte Schachbrett, Sandro Del Prete.

Omdat we moeten werken,
Staat het schaakbord,
vers verlaten,
op de kast.
Maar het dampst nog
als een ovenschaal.
Er hangen zetten boven,
plannen, wetten,
wraak.
De stukken zullen nu
met één been in de lucht
moeten leren balanceren,
tot ik terug mag,
van de juf.
Ik maak me druk:
straks heeft er een
zichzelf
uit ongeduld verschoven!
Zal ik dat,
duf van werken,
dan wel merken?
En geloven?

Edward van de Vendel, *Bijna alle sleutels*,
Querido, 1998.